

Bilag 34.

Den 17. februar 1972.

Uofficiel oversættelse af udenrigsminister Patrick Hillerys udtalelser i Horisont-udsendelse, onsdag den 29. december 1971.

Først med hensyn til industri: vi har en industri, som hovedsagelig er bygget op på grundlag af beskyttelse; og vi har ikke været vant til fri konkurrence, fri handel.

En del af vor industri er ny investering, udenlandsk investering, der er beregnet på eksport, og denne er helt sikker. Men den gamle irske industri, bygget op i trediverne og derefter, behøvede beskyttelse; og vi måtte fjerne toldskrannerne, hvilket betyder mere konkurrence — de måtte overleve, de måtte forbedre deres maskiner og handel o. s. v.

Derfor var der en omfattende frygt inden for industrien for arbejdsløshed.

Dette forhold opvejes af det attraktive for den nye industri placeret i Irland, der har adgang til et marked med 250.000.000 indbyggere, en stor attraktion for ny industri, der placeres i Irland og skaber beskæftigelse.

Et andet stort problem, vi har haft, er vort fiskeri. Det drejer sig om et meget lille fiskerierhverv, omkring 5000 heltids- og deltidsfiskere. Men på grund af vor historie var fiskere meget fattige og benyttede små kuttere. Og først nu er unge uddannede folk parat til at gå ind i fiskerierhvervet, og derfor kan vi først nu bevilge både og udstyr m. v. Vi begynder derfor nu at have et fiskerierhverv, og Fællesmarkedets bestemmelser med hensyn til fiskeri ville give alle Fællesmarkeds-fiskere adgang til vore kyster. Dette vil derfor standse opbygning af vort fiskerierhverv. Vi forhandler herom, og vi er ved at opnå bedre betingelser. Jeg håber, vi klarer det problem.

Med hensyn til landbrug er det meget tiltrækkende for os. De garanterede markeder,

priserne. Vi har altid været afhængige af, hvad kunden ønskede, og af, at kunden var britisk, og priserne var ikke altid gode, og vi var aldrig helt sikre på, at vi, hvis vi producerede mere, kunne sælge mere.

Nu er overproduktion ikke længere noget problem for landbrugeren, hvis man er medlem af Fællesmarkedet.

Det store problem hjemme er, at vi skal have en folkeafstemning. Og folk stiller spørgsmål angående Fællesmarkedets politiske udvikling — mister vi vor suverænitet? — vil vi miste vor identitet? — alle de spørgsmål, som folk stiller og vil stille, når man slutter sig sammen med andre lande.

Vi behøver ikke foretage forandring i forfatningen på grund af suverænitet. Vi ser ikke noget tab af suverænitet i den forstand. Men forfatningen må ændres for at tillade Rom-traktaten og de europæiske institutioner at finde anvendelse her. Og offentligheden må så afgøre, om vi skal være medlem eller ej, når den træffer bestemmelse om disse ændringer i forfatningen.

(Robert Christiansen-spørgsmål:

Irland er ikke medlem af NATO. Hvordan vil det så bidrage til Europas sikkerhed? Eller burde Det europæiske Fællesmarked ikke have en sikkerhedspolitik?)

Jeg mener, de bør have en sikkerhedspolitik; og vi afholder, håber jeg, en sikkerhedskonference, vi føler, at det er en del af sikkerheden — man behøver ikke nødvendigvis være medlem af NATO eller nogen allerede eksisterende institution. Vi håber, at Europa under sin udvikling vil udvikle sin egen forsvars- og sikkerhedspolitik og sine egne institutioner. Og vi har sagt folk her, at vi